

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 4ης Οκτωβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-5/96,

Sveriges Betodlares Centraförening, ένωση σουηδικού δικαίου, με έδρα το Malmö (Σουηδία),

Sven Åke Henrikson, κάτοικος Lund (Σουηδία),

εκπροσωπούμενοι από τους Otfried Lieberknecht και Wolfgang Kirchhoff, δικηγόρους Düsseldorf, και τον Michael Schütte, δικηγόρο Βερολίνου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Bonn, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Eugenio de March, νομικό σύμβουλο, και τον James Macdonald Flett, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της περιλαμβανομένης στο από 27 Οκτωβρίου 1995 έγγραφο αποφάσεως της Επιτροπής [παραπομπή D(95) VI/1242/95], περί αρνήσεως καθορισμού για τη Σουηδία της ειδικής γεωργικής ισοτιμίας των κατωτάτων τιμών των ζαχαροτεύτλων για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1995 μέχρι 30 Ιουνίου 1995,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τον A. Saggio, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Δυνάμει του άρθρου 137, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως και των προσαρμογών των συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 1994, C 241, σ. 21, στο εξής: Πράξη προσχωρήσεως), η κοινή γεωργική πολιτική εφαρμόζεται πλήρως στα νέα κράτη μέλη, τη Δημοκρατία της Αυστρίας, τη Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Βασίλειο της Σουηδίας, από την ημερομηνία της προσχωρήσεώς τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ήτοι από την 1η Ιανουαρίου 1995, υπό την επιφύλαξη αντιθέτων διατάξεων της Πράξεως προσχωρήσεως. Από το άρθρο 149 της πράξεως αυτής προκύπτει ότι στην περίπτωση κατά την οποία απαιτούνται μεταβατικά μέτρα, στον τομέα της ζάχαρης, προκειμένου να διευκολυνθεί η μετάβαση από το καθεστώς που εφαρμόζεται σήμερα στα νέα κράτη μέλη στο καθεστώς που προκύπτει από την εφαρμογή της κοινής οργάνωσης αγορών, τα μέτρα αυτά θεσπίζονται κατά τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 41 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί της κοινής οργάνωσης των αγορών στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 1785/81).
- 2 Η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 3300/94, της 21ης Δεκεμβρίου 1994, για τη θέσπιση μεταβατικών μέτρων στον τομέα της ζάχαρης λόγω της προσχώρησης της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας (ΕΕ L 341, σ. 39, στο εξής: κανονισμός 3300/94). Η Επιτροπή διαπίστωσε στην τρίτη αιτιολογική σκέψη ότι, για την περίοδο εμπορίας 1994/95, η παραγωγή ζάχαρης στην Αυστρία, τη Φινλανδία και τη Σουηδία είχε εξ ολοκλήρου πραγματοποιηθεί υπό το κράτος εθνικών καθεστώτων και ότι μεγάλο μέρος της παραγωγής αυτής είχε ήδη διατεθεί προ της προσχωρήσεως και, συνεπώς, δεν μπορούσε

να εξετασθεί το ενδεχόμενο αναδρομικής παρεμβάσεως στις συμβάσεις παράδοσης ζαχαροτεύτλων που είχαν συναφθεί για την εν λόγω παραγωγή μεταξύ των παραγωγών και των βιομηχανιών ζάχαρης. Από το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι οι περί αυτοχρηματοδότησεως του τομέα διατάξεις των άρθρων 28 και 28α του κανονισμού 1785/81 δεν εφαρμόζονται στις ποσότητες ζάχαρης που είχαν παραχθεί στα νέα κράτη μέλη προ της προσχωρήσεως. Επιπλέον, στο άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 3300/94 ορίστηκε για κάθε νέο κράτος μέλος, την 1η Ιανουαρίου 1995, ένα σύνθηδες απόθεμα μεταφοράς ζάχαρης. Αντιθέτως, στον κανονισμό αυτόν δεν υφίσταται κανένας ρητός κανόνας περί της εφαρμογής κατωτάτων τιμών για τα ζαχαρότευτλα, όπως οι τιμές που διαλαμβάνονται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1785/81, όσον αφορά την παραγωγή ζαχαροτεύτλων εντός των νέων κρατών μελών προ της προσχωρήσεώς τους.

3 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1713/93 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1993, περί ειδικών λεπτομερειών εφαρμογής [της ειδικής γεωργικής ισοτιμίας] στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 159, σ. 94), προβλέπει στο άρθρο 1, παράγραφος 1, ότι οι κατώτατες τιμές τεύτλων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 5 του κανονισμού 1785/81, καθώς και οι εισφορές στην παραγωγή και η συμπληρωματική εισφορά που διαλαμβάνονται αντιστοίχως στα άρθρα 28 και 28α του εν λόγω κανονισμού, μετατρέπονται σε εθνικά νομίσματα με τη χρησιμοποίηση ειδικής γεωργικής ισοτιμίας, η οποία είναι ίση με τον μέσον όρο, υπολογιζόμενο *pro rata temporis*, των γεωργικών ισοτιμιών που ισχύουν κατά τη σχετική περίοδο εμπορίας. Κατά την παράγραφο 3 του άρθρου αυτού, η εν λόγω γεωργική ισοτιμία καθορίζεται από την Επιτροπή κατά τη διάρκεια του μήνα που έπεται της λήξεως της σχετικής περιόδου εμπορίας.

4 Όσον αφορά την περίοδο εμπορίας από 1ης Ιουλίου 1994 μέχρι 30 Ιουνίου 1995, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1734/95, της 14ης Ιουλίου 1995, για τον καθορισμό, για την περίοδο εμπορίας 1994/95, της ειδικής γεωργικής ισοτιμίας των [κατωτάτων] τιμών των ζαχαροτεύτλων καθώς και των εισφορών στην παραγωγή και της συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 165, σ. 12, στο εξής: κανονισμός 1734/95). Η ειδική γεωργική ισοτιμία που πρέπει να χρησιμοποιείται για τη μετατροπή των κατωτάτων τιμών των ζαχαροτεύτλων που διαλαμβάνονται στο άρθρο 5 καθώς και των εισφορών που διαλαμβάνονται στα άρθρα 28 και 28α του κανονισμού 1785/81 καθορίστηκε για τα νομίσματα των κρατών μελών, εξαιρουμένων των νομισμάτων των τριών νέων κρατών μελών, στα οποία συγκαταλέγεται η Σουηδία. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1734/95, η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν έπρεπε να προβλεφθούν ειδικές γεωρ-

γικές ισοτιμίες για τα τρία νέα κράτη μέλη, διότι, γι' αυτήν την περίοδο εμπορίας, η παραγωγή ζαχαρώς στην Αυστρία, στη Φινλανδία και στη Σουηδία είχε εξ ολοκλήρου πραγματοποιηθεί υπό το κράτος των εθνικών καθεστώτων που ίσχυαν πριν από την προσχώρηση και διότι είχε προβλεφθεί ότι τα άρθρα 28 και 28α δεν θα είχαν εφαρμογή στις ποσότητες ζάχαρης που θα παράγονταν στις χώρες αυτές κατά την περίοδο εμπορίας 1994/95.

- 5 Με έγγραφο της 4ης Οκτωβρίου 1995 η προσφεύγουσα ένωση ζήτησε από την Επιτροπή να «επιανορθώσει το σφάλμα αυτό» στον κανονισμό 1734/95 και να καθορίσει ειδική γεωργική ισοτιμία για την περίοδο εμπορίας 1994/95 και για το σουηδικό νόμισμα.
- 6 Ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως της Γεωργίας (ΓΔ VI) απάντησε στην αίτηση αυτή με έγγραφο της 27ης Οκτωβρίου 1995 [παραπομπή D(95) VI/1242/95], απευθυνόμενο στον δικηγόρο της προσφεύγουσας ενώσεως (στο εξής: επίδικο έγγραφο). Στο έγγραφο αυτό αναφέρεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να δεχθεί την αίτηση. Το εν λόγω έγγραφο παραπέμπει στον κανονισμό 1734/95 και, ειδικότερα, στις αιτιολογίες που εκτίθενται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού. Διευκρινίζεται ότι το κοινοτικό νομικό καθεστώς εφαρμόζεται μόνο «στις μελλοντικές ενέργειες», ενώ οι συμβάσεις μεταξύ των Σουηδών τευτλοπαραγωγών και της βιομηχανίας συνήφθησαν και τα ζαχαρότευτλα παραδόθηκαν προ της 1ης Ιανουαρίου 1995.
- 7 Ο πρώτος προσφεύγων, η Sveriges Betodlares Centralförening, είναι σουηδική ένωση, η οποία ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί όλους τους παραγωγούς ζαχαροτεύτλων στις διαπραγματεύσεις με τη μοναδική βιομηχανία ζάχαρης στη Σουηδία. Από το άρθρο 4 του καταστατικού της ενώσεως αυτής προκύπτει ότι η ένωση αποτελείται από τοπικές ενώσεις τευτλοπαραγωγών. Ο δεύτερος προσφεύγων, ο S. Å. Henrikson, είναι πρόεδρος της προσφεύγουσας ενώσεως, καθώς και τευτλοπαραγωγός.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 8 Οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της περιλαμβανομένης στο από 27 Οκτωβρίου 1995 έγγραφο αποφάσεως της Επιτροπής [παραπομπή D(95) VI/1242/95], καθόσον δεν καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 1994/95,

ειδική γεωργική ισοτιμία για τη Σουηδία, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου (ημερομηνία προσχωρήσεως) έως τις 30 Ιουνίου 1995. Το δικόγραφο της προσφυγής κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Ιανουαρίου 1996.

- 9 Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αυθιμερόν χωριστή αίτηση με την οποία ζήτησαν τη συνεκδίκαση της υποθέσεως αυτής με την υπόθεση T-197/95, αφορά τους αυτούς διαδίκους και, και κατ' αυτούς, το ίδιο ζήτημα και τα ίδια νομικά επιχειρήματα. Διευκρινίζουν ότι η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε ως δικονομική ασφαλιστική δικλείδα, αναγκαία για την περίπτωση κατά την οποία το γεγονός ότι δεν καθορίστηκε ειδική γεωργική ισοτιμία για τη Σουηδία με τον κανονισμό 1734/95 θα εθεωρείτο ως παράλειψη ενεργείας, υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, και, κατά συνέπεια, η πράξη αυτή δεν θα μπορούσε να ακυρωθεί δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης.
- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Φεβρουαρίου 1996, η Επιτροπή προέβαλε, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου. Οι παρατηρήσεις των προσφευγόντων επί της ενστάσεως απαραδέκτου κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Απριλίου 1996.
- 11 Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 4ης Οκτωβρίου 1996, η προσφυγή στην υπόθεση T-197/95, Sveriges Betodlares Centralförening και Henrikson κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1283), απορρίφθηκε ως απαραδέκτη.
- 12 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:
- να ενώσει την υπό κρίση υπόθεση με την υπόθεση T-197/95.
  - να ακυρώσει την περιλαμβανόμενη στο από 27 Οκτωβρίου 1995/VI/040143 έγγραφο απόφαση της Επιτροπής [παραπομπή D(95) VI/1242/95], καθόσον

δεν καθορίζει, για την περίοδο εμπορίας 1994/95, ειδική γεωργική ισοτιμία για τη Σουηδία, για την περίοδο από την ημερομηνία προσχωρήσεως, δηλαδή από 1ης Ιανουαρίου έως τις 30 Ιουνίου 1995.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

13 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες, εις ολόκληρον και αλληλεγγύως, στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

14 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι το επίδικο έγγραφο ουδόλως μεταβάλλει τη νομική κατάσταση των προσφευγόντων. Συναφώς, παραπέμπει καταρχάς στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-83/92, Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1169, σκέψεις 30 και 31), με την οποία κρίθηκε ότι μόνον τα μέτρα που παράγουν υποχρεωτικά έννομα αποτελέσματα, τα οποία είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, τροποποιώντας κατά τρόπο χαρακτηριστικό την νομική του κατάσταση, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Από την απόφαση αυτή προκύπτει άλλωστε ότι η άρνηση ενός κοινοτικού οργάνου να προβεί στην ανάκληση ή

στην τροποποίηση μιας πράξεως δεν μπορεί να αποτελέσει αφ' εαυτής πράξη η νομιμότητα της οποίας μπορεί να ελεγχθεί, σύμφωνα με το άρθρο 173 της Συνθήκης, παρά μόνον όταν η ίδια η πράξη που το κοινοτικό όργανο αρνήθηκε να ανακαλέσει ή να τροποποιήσει θα μπορούσε να προσβληθεί δυνάμει της διατάξεως αυτής. Η Επιτροπή προσθέτει ότι στο πλαίσιο της αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως αυτής το Δικαστήριο έκρινε ότι η απόφαση της Επιτροπής συνιστούσε καθαρώς επιβεβαιωτική απόφαση προηγούμενης αποφάσεως και ότι μια τέτοια απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1996, C-480/93 P, *Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1996, σ. I-1, σκέψεις 13 και 14).

- 15 Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, δεδομένου ότι το επίδικο έγγραφο περιέχει άρνηση τροποποίησης κανονισμού, ο οποίος δεν είναι πράξη την οποία οι προσφεύγοντες μπορούν να προσβάλουν δικαστικώς, η υπό κρίση προσφυγή είναι επίσης απαράδεκτη.
- 16 Τέλος, η Επιτροπή φρονεί ότι το επίδικο έγγραφο δεν αφορά άμεσα και ατομικά τον *Henrikson*.
- 17 Οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου και της 30ής Ιουνίου 1995 η σουηδική κορώνα υποτιμήθηκε εννέα φορές διαδοχικά, πράγμα το οποίο είχε επίπτωση στην ισοτιμία μεταξύ του ECU και του σουηδικού νομίσματος. Παρατηρούν ότι η τιμή παρεμβάσεως της ζάχαρης καθορίζεται σε ECU και ότι, όταν η τιμή παρεμβάσεως παρέμεινε αμετάβλητη, η αντίστοιχη αξία της σε σουηδικό νόμισμα αυξήθηκε. Ως εκ τούτου, οι τιμές που εξασφάλισαν οι Σουηδοί παραγωγοί ζάχαρης αυξήθηκαν, χωρίς από την αύξηση αυτή να επωφεληθούν και οι τευτλοπαραγωγοί.
- 18 Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι ούτε ο κανονισμός 3300/94 ούτε ο κανονισμός 1734/95 αποκλείουν τον καθορισμό ειδικής γεωργικής ισοτιμίας για τα τρία νέα κράτη μέλη, στα οποία συγκαταλέγεται η Σουηδία, όσον αφορά τις κατώτατες τιμές ζαχαροτεύτλων. Πράγματι, μόνον το επίδικο έγγραφο εισάγει τέτοιο μεταβατικό μέτρο, τούτο δε χωρίς νομική βάση. Κατά τους προσφεύγοντες, το επίδικο έγγραφο βαίνει πέραν του ρυθμιστικού πεδίου του κανονισμού 1734/95 αποκλείοντας ρητώς τον καθορισμό ειδικής γεωργικής

ισοτιμίας εφαρμοζομένης εντός των τριών νέων κρατών μελών στις κατώτατες τιμές ζαχαροτεύτων.

- 19 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο ισχυρισμός που περιλαμβάνεται στο επίδικο έγγραφο, ότι δηλαδή το κοινοτικό νομικό καθεστώς εφαρμόζεται μόνο στις «μελλοντικές ενέργειες» σε σχέση με την ημερομηνία προσχωρήσεως, επιδεινώνει τη νομική τους κατάσταση, διότι έχει ως συνέπεια ότι το κοινοτικό καθεστώς που ισχύει στον τομέα της ζάχαρης και, ειδικότερα, η ειδική γεωργική ισοτιμία δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στους προσφεύγοντες. Δεδομένου ότι οι λοιποί τευτλοπαράγωγοι επωφελούνται του αναδρομικού καθορισμού ισοτιμίας, το επίδικο έγγραφο συνεπάγεται επιπλέον δυσμενείς διακρίσεις.
- 20 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το επίδικο έγγραφο θίγει τα συμφέροντά τους τροποποιώντας κατά χαρακτηριστικό τρόπο τη νομική τους κατάσταση. Ισχυρίζονται μεταξύ άλλων ότι η υπό κρίση περίπτωση δεν είναι ανάλογη με την περίπτωση της προπαρατεθείσας υποθέσεως *Zunis Holding κ.λπ. κατά Επιτροπής*, δεδομένου ότι το επίδικο έγγραφο δεν αποτελεί απλή επιβεβαίωση προηγούμενης πράξεως αλλά έχει περαιτέρω συνέπειες και θίγει τα συμφέροντά τους σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι ο κανονισμός 1734/95.
- 21 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι στην υπό κρίση περίπτωση νομιμοποιούνται ενεργητικώς. Ο κανονισμός 1734/95 τους αφορά άμεσα και ατομικά, όπως επίσης και η πράξη η οποία επιβεβαιώνει και μάλιστα επεκτείνει τα αποτελέσματα του κανονισμού αυτού στους προσφεύγοντες.
- 22 Όσον αφορά ειδικότερα τον *Henriksen*, αφενός, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το δικαίωμά του να ασκήσει προσφυγή θεμελιώνεται στον αναδρομικό χαρακτήρα του κανονισμού 1734/95 και του επιδικίου εγγράφου. Αφετέρου, ο *Henriksen* ανήκει στον κλειστό κύκλο των προσώπων στα οποία απευθύνεται το επίδικο έγγραφο, ήτοι στους τευτλοπαράγωγούς που πώλησαν και παρέδωσαν ζαχαρότευτλα κατά την περίοδο εμπορίας 1994/95. Επομένως, τόσο το επίδικο έγγραφο όσο και ο κανονισμός 1734/95 τον αφορούν άμεσα και ατομικά.

23 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, με το επίδικο έγγραφο, η Επιτροπή έλαβε θέση επί της αιτήσεώς τους περί καθορισμού ισοτιμίας για τη Σουηδία. Εξ αυτού του λόγου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν πλέον να διατυπώσουν παράπονα για την παράλειψη της Επιτροπής να καθορίσει ισοτιμία για τη Σουηδία στο πλαίσιο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης. Μόνη δυνατότητα είναι η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173. Άλλωστε, αν το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η παρούσα προσφυγή στρέφεται κατά καθαρώς επιβεβαιωτικής αποφάσεως και, επομένως, είναι απαράδεκτη, οι προσφεύγοντες δεν θα διέθεταν κανένα ένδικο βοήθημα για να προστατεύσουν τα έννομα συμφέροντά τους. Δεδομένου ότι η Επιτροπή είναι η μόνη αρμόδια να καθορίσει την επίδικη ισοτιμία, το ζήτημα αυτό δεν θα μπορούσε να λυθεί ούτε με προδικαστική παραπομπή δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης. Οι προσφεύγοντες είναι της γνώμης ότι θα έπρεπε οπωσδήποτε να υφίσταται τουλάχιστον ένα ένδικο βοήθημα προς διασφάλιση μιας ελάχιστης νομικής προστασίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

24 Δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, κατόπιν αιτήσεως διαδίκου, μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα έγγραφα της δικογραφίας και κρίνει ότι μπορεί να αποφανθεί επί της προσφυγής χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και χωρίς να εισέλθει στην ουσία.

25 Το Πρωτοδικείο τονίζει καταρχάς ότι η προσβαλλόμενη πράξη είναι έγγραφο στο οποίο εκτίθεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να δεχθεί την αίτηση της προσφεύγουσας ενώσεως που αποσκοπεί, κατ' ουσίαν, στην τροποποίηση του κανονισμού 1734/95, με τον οποίο δεν καθορίστηκε ισοτιμία εφαρμοζόμενη στη Σουηδία (βλ. ανωτέρω σκέψη 6).

26 Επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι δεν αρκεί ένα έγγραφο να έχει αποσταλεί από κοινοτικό όργανο στον αποδέκτη του, σε απάντηση αιτήσεως του τελευταίου, για να μπορεί να χαρακτηριστεί ως απόφαση υπό την έννοια του

άρθρου 173 της Συνθήκης, παρέχουσα έτσι τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1996, T-277/94, ΑΙΤΕC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-351, σκέψη 50). Κατά παγία νομολογία, συνιστά πράξη ή απόφαση που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, κάθε μέτρο που παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα των προσφευγόντων, μεταβάλλοντας κατά τρόπο χαρακτηριστικό τη νομική τους κατάσταση (βλ., προσφάτως, τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Μαρτίου 1996, T-134/95, *Dysan Magnetics και Review Magnetics κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1996, σ. II-181, σκέψη 20).

27 Το Πρωτοδικείο όμως κρίνει ότι το επίδικο έγγραφο δεν μπορεί να επηρεάσει τη νομική κατάσταση των προσφευγόντων. Η έλλειψη ισοτιμίας για τη Σουηδία προκύπτει από τις εκτιμήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας εκδόσεως του κανονισμού 1734/95. Το επίδικο έγγραφο είναι στην πραγματικότητα ένα απλό ενημερωτικό έγγραφο το οποίο περιορίζεται στο να εξηγήσει συνοπτικά στον αποδέκτη τους λόγους προηγούμενης κανονιστικής επιλογής, ήτοι της επιλογής που περιέχει ο κανονισμός 1734/95.

28 Όσον αφορά το γεγονός ότι το επίδικο έγγραφο αποτελεί αρνητική απάντηση σε αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα ένωση περί, κατ' ουσίαν, τροποποίησης του κανονισμού 1734/95, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η αρνητική απάντηση πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με τη φύση της αιτήσεως της οποίας αυτή συνιστά απάντηση (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, *Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 22). Πράγματι, προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από ιδιώτη κατ' αρνητικής αποφάσεως δεν είναι παραδεκτή εφόσον στρέφεται κατά της αρνήσεως εκδόσεως κανονισμού γενικής ισχύος. Ομοίως, ένας επιχειρηματίας ο οποίος δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι ένας κανονισμός τον αφορά ατομικά δεν μπορεί να προσβάλει παραδεκτως με προσφυγή ακυρώσεως την άρνηση εκδόσεως του κανονισμού αυτού (βλ., υπό την έννοια αυτή, την προπαρατεθείσα απόφαση *Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής*, σκέψεις 23 έως-26). Με άλλους λόγους, η προσφυγή που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο και στρέφεται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να προβεί σε αναδρομική διόρθωση πράξεως είναι απαράδεκτη εφόσον η αιτούμενη διόρθωση θα έπρεπε να γίνει υπό μορφή κανονισμού γενικής ισχύος (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Μαΐου 1990, C-87/89, *Sonito κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1990, σ. I-1981, σκέψεις 8 και 9).

- 29 Το Πρωτοδικείο έχει ήδη αποφανθεί στην προηγούμενη υπόθεση μεταξύ των ιδίων διαδίκων ότι ο κανονισμός 1734/95, επειδή έχει κανονιστικό χαρακτήρα και γενική ισχύ, δεν αφορά ατομικά ούτε τον προσφεύγοντα Henrikson ούτε την προσφεύγουσα ένωση (προσπαρατεθείσα διάταξη Sveriges Betodlares Centralförening και Henrikson κατά Επιτροπής). Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο μέτρο που το επίδικο έγγραφο συνιστά άρνηση τροποποιήσεως του κανονισμού 1734/95, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν παραδεκτώς να προσβάλουν την άρνηση αυτή με προσφυγή ακυρώσεως.
- 30 Το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η παράλειψη καθορισμού ισοτιμίας στον κανονισμό 1734/95 επεκτάθηκε στις κατώτατες τιμές ζαχαροτεύτλων με το επίδικο έγγραφο (βλ. ανωτέρω σκέψη 18) δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, αφενός, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, όπως διαπιστώθηκε, το επίδικο έγγραφο δεν μπορεί να παραγάγει δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα. Αφετέρου, επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι αποτελεί συνέπεια της ιεραρχήσεως της τυπικής ισχύος των νομικών πράξεων της Κοινότητας, όπως έχει καθοριστεί από τη Συνθήκη και καθιερωθεί από την κοινοτική νομολογία, ότι μια πράξη γενικής ισχύος δεν μπορεί να τροποποιηθεί σιωπηρώς με ατομική απόφαση (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125, σκέψη 44, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 1994, T-2/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-323, σκέψη 102).
- 31 Δεδομένου ότι το επίδικο έγγραφο δεν είναι πράξη που μπορεί να προσβληθεί δικαστικώς υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, παρέλκει η εκ μέρους του Πρωτοδικείου κρίση περί της ενεργητικής νομιμοποιήσεως του Henrikson, ο οποίος δεν είναι ο αποδέκτης του επιδικίου εγγράφου.
- 32 Τέλος, τα επιχειρήματα των προσφευγόντων όσον αφορά την υποτιθέμενη έλλειψη ενδίκου βοηθήματος δεν μπορούν να δικαιολογήσουν το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής, δεδομένου ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που επιβάλλουν η Συνθήκη και η νομολογία.

- 33 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως που στρέφεται κατά του επιδίκου εγγράφου είναι απαράδεκτη στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 34 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**

- 2) Οι προσφεύγοντες φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και, εις ολόκληρον και αλληλεγγύως, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.**

Λουξεμβούργο, 4 Οκτωβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Π - 1312

Ο Πρόεδρος

A. Saggio